

Stel leren programmeren niet verplicht

Komende maand vindt op veel scholen in Nederland een Codeweek plaats. Die is onderdeel van een lobbybeweging voor verplicht leren programmeren in het onderwijs. De drijvende kracht erachter is oud-politica Neelie Kroes. Met absurde stellingen als 'programmeren is het nieuwe lezen en schrijven' probeert zij al jarenlang programmeren tot een verplicht onderdeel in het onderwijscurriculum te maken. Steeds meer politieke partijen lijken zich achter dit idee te scharen. Dit terwijl het niveau van het 'ouderwetse' lezen onder jongeren schrikbarend daalt. Zo loopt een op de tien leerlingen het risico als laaggeletterde de arbeidsmarkt te betreden.

Programmeren is het schrijven van een computerprogramma. Voornaamste argument voor het verplicht leren ervan is dat computerprogramma's overal in het dagelijks leven voorkomen. Zo redenerend zouden motorteknik en brood bakken ook verplichte vakken moeten worden. Daarom spreken voorstanders liever van de vaardigheid om logisch te formuleren, te ontleden en vraagstukken op te lossen. Dit wordt gepresenteerd als een revolutionaire '21ste-eeuwse vaardigheid'. In werkelijkheid zit dit allang in het curriculum met vakken als filosofie, Nederlands en wiskunde. Deze '21ste-eeuwse vaardigheid' was ook de centrale gedachte bij de oprichting van de eerste scholen door de oude Grieken.

De lobby voor verplicht programmeren wordt financieel ondersteund door bedrijven als Microsoft en IBM. Die presenteren zich graag als nobele onderwijsvernieuwers die belangeloos hun mankracht, financiën en producten ten dienste van het onderwijs stellen. Microsoft, Facebook en Google bieden gratis cursussen programmeren voor kinderen en scholen aan. Het is naïef te denken dat deze bedrijven dit uit altruïsme doen.

Er is ook een praktisch probleem. Voor het vak programmeren zijn nog geen leraren opgeleid. Dit kan men oplossen door gebruik te maken van het gratis lesmateriaal en dit laten gebruiken door docenten die een korte cursus hiervoor krijgen (uiteraard gratis aangeboden door diezelfde internetgiganten). Zoals een docent Duits die elke zondag naar de eredivisie kijkt dus ook vast wel gymles kan geven. Er zal een golf commerciële bureautjes ontstaan die voor hoge tarieven complete cursussen voor leerlingen aanbieden zodat scholen kunnen voldoen aan de verplichte eisen.

Deelname aan de samenleving vereist steeds meer kennis en vaardigheden op digitaal terrein. Dit verschilt echter niet van de vele andere vaardigheden die men nodig heeft in de moderne maatschappij. Leerlingen een creatieve en probleemoplossende manier van denken aanleren is een goed streven. Gelukkig is dit al in veel bestaande schoolvakken geïntegreerd.

Laat scholen vrij in het wel of niet aanbieden van programmeerlessen. Gebruik de middelen die hiermee worden bespaard voor urgentere doeleinden zoals kinderen degelijk lees- en schrijfonderwijs aan te bieden. Om de woorden van Neelie Kroes te gebruiken: lezen en schrijven is het 'nieuwe lezen en schrijven'.

Koen Isth, docent

COLLIGNON

De Palestijn verdient realiteitszin

Els van Diggele is historica en journaliste.

PALESTIJNSE ZAAK

De echte vijand van de Palestijn is de Palestijn zelf. Mooi als dat inzicht ook in het Westen doordringt.

Het stuk van Theo Koelé in de Volkskrant van 2 oktober ('Naar Gaza om de sleutels op te eisen') is een eerste stap op weg naar realiteitszin. Uit het artikel blijkt dat de gewone Palestijn niet alleen slachtoffer is van de Israëlische bezetting, maar ook van de Palestijnse broederstrijd. Koelé toont dat de echte vijanden van de Palestijn zijn eigen leiders zijn.

President Abbas, die in het Westen wordt gezien als een Palestijnse Mandela, stopte de levering van medicijnen aan Gaza; staakte de betaling van ambtenarensalarissen; weigert pertinent de rekeningen te betalen voor zieke Gazanen die medische hulp krijgen in Israël; en liet, vlak voordat de hitte in de Gazastrook begon, de levering van elektriciteit stilleggen. Abbas, die de afgelopen tien jaar niet naar zijn huis in de voor hem vijandige Gazastrook kon, voert een meedogenloze machtsstrijd tegen Hamas, en letterlijk tegen iedereen die hem tegenspreekt.

Deze broederstrijd duurt al een eeuw. Het is een illusie dat Fatah en Hamas zich met elkaar zullen verzo-

President Mahmoud Abbas.

Foto EPA

Westerse regeringen, media en ngo's houden het autocratische beleid in stand

De Palestijnse leiders, de grootmoefiti Amin al-Husseini, Yasser Arafat en Abbas zijn samen goed voor een eeuw intimidatie en repressie. Hier van is de doorsnee-Palestijn het slachtoffer. Gewone Palestijnen hebben niet alleen al vijftig jaar te lijden onder de Israëlische bezetting, maar zijn ook, en al veel langer, machteloze slachtoffers van hun eigen leiders. Nooit hebben zij persvrijheid, vrijheid van meningsuiting en vrijheid van godsdienst gekend.

Sommige gewone Palestijnen zeggen: we moeten ons eerst bevrijden van onze eigen bezetting. Deze dissi-

denten riskeren opsluiting en marteling door Abbas' veiligheidstroepen. Tweederde van de Palestijnen wil dat Abbas vertrekt.

Deze strijd speelt zich ook af bij ons. De immense steun voor de Palestijnen in Nederland is een succesverhaal. Maar waar blijft de realiteitszin? Nadat de vete al jaren zijn (bloedige) tol had geëist, is de Palestijn sinds de Zesdaagse Oorlog eendimensionaal gelanceerd als slachtoffer. Niet alleen de media en de nationale overheid loochenen de broederstrijd, maar ook provincie- en gemeentebesturen. Zij steunen de Palestijnse leiders zonder te beseffen dat dit ten koste gaat van het Palestijnse volk.

Ook de professionele organisaties in kerkelijk Nederland, onder koepelorganisatie PKN, realiseren zich onvoldoende dat de Palestijn zijn eigen vijand is. Hetzelfde geldt voor de vakbeweging, de ngo's en de landelijke politieke partijen die vrijwel allemaal in hun programma's paragrafen vrij-

maken voor de Palestijnen. Verder steunen talloze burgerinitiatieven de boycotacties tegen Israël en bestaan er vriendschapsbanden tussen Nederlandse en Palestijnse steden. Ten slotte geeft de steeds beter georganiseerde moslimzuil deze solidariteit een krachtige impuls.

De sympathie voor de Palestijn kan worden verklaard uit onze voorliefde voor inheemse volkeren, uit Europees schuldgevoel en vanuit het idee dat alle moslims hulpbehoevend zouden zijn en slachtoffer van imperialisme en kolonialisme. Mogelijk is er ook een verband met de aversie tegen Israël. In dit geïmporteerde conflict is het collectieve beeld van de Palestijn dat van een machteloos slachtoffer van de Israëlische bezetting. En ja, dit beeld klopt, maar is onvolledig en houdt al jarenlang een aanzienlijke industrie draaiende.

Het is de vraag wat de decennia van steun de doorsnee-Palestijn heeft gebracht? Ik vrees weinig tot niets. Sterker: westerse media, regeringen en ngo's houden het autocratische beleid in stand en er blijven miljarden in deze regio gepompt worden, een kapitaal dat wordt opgebracht door de belastingbetaler uit 28 Europese landen. De vraag is nu of de prioriteit voor de gewone Palestijn eeuwigdurend Europees medelijden is, of eindelijk eens democratische leiders.

Uit het sterke artikel van Koelé blijkt dat de realiteitszin het uiteindelijk wint van idealisme. Het is hoog tijd dat onze ogen opengaan, de gewone Palestijn verdient het.

Deze week verscheen van Els van Diggele een boek over de Palestijnse interne conflicten: 'We haten elkaar meer dan de Joden', derde deel van een drieluik over interne conflicten in de regio.